

SAMLAREN

TIDSKRIFT UTGIFVEN

AF

SVENSKA
LITTERATURSÄLLSKAPETS
ARBETSUTSKOTT

TRETTIOFEMTE ÅRGÅNGEN

1914

UPPSALA

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG 1914

En nyfunnen Tegnér-dikt.

Af

Olle Holmberg.

I tidningen Svenska Biet för den 27 december 1841 ingår följande osignerade dikt:

Nattvandraren.

Bland ljus och mörker aftonmolnen flykta,
Hoplagda sorgbref med sin svarta kant,
Och sjelfva himlen dragit in sin lykta,
Han blifvit, som vi andra, obskurant.

5. Här famlar jag i dunklet. Hundens stjerna
I södern står, så bister och så blank;
Men hon vägleder ej, — och en lanternan
Behöfde jag, om äfven blott med dank.

- Nu ser jag fästets tusen lampor glimma
10. Och halfdag gjutes på min skumma stig;
Men, för en enda stor och samlad strimma,
Små stjernor spridas, som förvilla mig.

- Har Eos väl, i portlidret vid polen,
Kört fast och tappat gyllne tygelns rem?
15. Hvad lider natten, väktare? Skall solen
Ej snart gå upp, att jag må hitta hem?

- Dock intet svar och intet ljus. — De stunda,
Jag vet det, många faror och besvär;
Men jag vill vandra tryggt, rätt fram — och blunda:
20. All väg bär hemåt, som till grafven bär.

Dikten påminner i anda och uttryckssätt omedelbart om Tegnér, och en noggrannare undersökning torde visa, att han med all sannolikhet är författaren.

Redan yttre omständigheter ge detta antagande ett stöd.

Så vidt man vet, medarbetade Tegnér efter år 1840 icke i någon annan tidning än Svenska Biet. I hvarje fall tryckte han där några af sina värdefullare dikter från de senare åren. Under tidningens korta lifstid, 1839—1844, mottog den af Tegnér följande dikter till tryckning: Återkomsten till min Hembygd (d. $25/1$ 1841), Alexander vid Hydaspes (d. $20/8$ 1841), Resignationen (d. $9/12$ 1841), Till Franzén. Tillegnan af Idyllen Kronbruden (d. $9/6$ 1842), Ragnarok (d. $11/6$ 1842), Pantheismen (d. $1/11$ 1843). Dessutom trycktes där Skålar i Presteståndet den 27 Maj 1840 (d. $27/5$ och $30/5$ 1840).

I betraktande af skaldens ytterst sparsamma produktion under dessa år, är detta ingen obetydlig samling, och om hans sträfvan att understödja tidningen tycks vittna, att han också framletade gamla dikter sådana som Resignationen och Alexander vid Hydaspes för publicering. Till denna kategori hör också Återkomsten till min Hembygd, som egendomligt nog förefaller att ha skickats från Slesvig. Hvad som tryckts, är de fyra första stroferna af Jubelfestupplagans Återkomsten till hembygden, i en version från skaldens tidigare år, hvars text dock i dessa strofer i det närmaste öfverensstämmer med Jubelfestupplagans.

Tegnér hade också speciella skäl att medarbeta i Svenska Biet. Under dessa år, då intresset för fosterlandets inre utveckling och harmen öfver de nya rösterna i politiken fångade en så väsentlig del af hans andliga kraft, var tidningen Svenska Biet de konservativas hufvudorgan. Som sin väsentliga politiska uppgift tycks den ha fattat polemiken med Aftonbladet, och den skötte fäktningen med en påpasslighet och skärpa, som knappast torde ha gifvit motståndarens efter.

Åt de litterära företeelserna ägnade tidningen stort utrymme, och många af tidens mest kända författare, Franzén, Atterbom, Palmblad, Grafström, Böttiger, Beskow och andra understödde den. Särskildt tycks Beskow ha ifrat för Biets framgång och af allt att

döma, gick Tegnér's förbindelse med tidningen genom Beskow. Han hade del i dess tillkomst, och han lägger ofta Tegnér på hjärtat att bidraga att "underhålla ett organ, medelst hvilket hederligt folk kan tala till allmänheten och äfven i nödens stund förfäktat samhällsskicket's vigtigaste angelägenheter".¹ Tegnér följde uppmaningarna, och i samma bref af d. 16 aug. 1841, hvarur detta är citat, kunde Beskow tacka honom för mottagandet af två poem till tidningen. Det ena var den till Karl Johan riktade dikt, hvarmed Tegnér ämnat dedicera konungen den tillärnade upplagan af sina samlade dikter, det andra tycks ha varit Resignationen. Den förra af dessa dikter blef, som bekant, aldrig tryckt, bl. a. därför att Karl Johan själf föga önskade det.

Beskows nästa bref, af d. 29 okt. 1841, har omedelbart intresse vid behandlingen af ämnet för denna uppsats. Det börjar: "Tack för bref och korrektur. Enligt din föreskrift skall jag hålla på presenten² till in i November. *Ytterligare tack för din godhet, att lofva äfven en prydnad för December månad!* Det skall skaffa oss många afnämare åt året. Den andre December skall ett profnummer på sju tusen ex. (d. v. s. medföljande alla stora tidningar i riket) utgå. För den skulle då December-artikeln påräknas. Om du åter själf *t. v. anser det tillämnade December-bidraget möjligen blifva af mindre omfång eller poetisk skönhet* — ty "Resignationen" är väl något af det skönaste man kan läsa — så vore det väl klokast, att spara den redan sända sången till det stora profnumret, som går öfver hela Sverige och intaga det mindre bidraget för November. Härom afvaktar jag din föreskrift, och skall emellertid gömma den godbit, jag redan har i handom, för att åtminstone vara säker på ett klassiskt stycke uti inbjudnings-numret till nästa års prenumeration".³

Af de här kursiverade raderna framgår, att Tegnér (möjligen i ett bref af d. 23 aug. 1841, delvis tryckt i Jubelfestuppl. eller också i något senare, otryckt) utlofvat en *mindre* dikt till Svenska Biet,

¹ *Ur Esaias Tegnér's papper*, sid. 440.

² Tydligen *Resignationen*.

³ *Ur Esaias Tegnér's papper*, sid. 441.

att tryckas i december 1841. Vidare tyder uttrycket "t. v. anser" på att dikten ännu icke var skriven, i hvarje fall icke fullbordad. Däremot torde den ha varit planlagd, i annat fall kunde Tegnér knappast ha gifvit de upplysningar om den, som han tydligt gjort. Om detta löfte infriades, och Beskows energi, som af allt att döma inte var obetydlig (märk t. ex. de ansträngningar han gjorde för att få några ställen i Tegnér's sång till Svenska akademien ändrade), hade troligen icke tillåtit någon försummelse härutinnan, så måste dikten ha varit Nattvandraren. Dedikationen af Kronbruden, som trycktes först i midten af det följande året, var det tydligt icke som åsyftades, och af osignerade dikter under mellantiden kan endast Nattvandraren komma i fråga.

Det är dock egendomligt och kanske förbryllande, att dikten tryckts osignerad. Af Beskows citerade bref framgår oförtydligt, att det också var Tegnér's stora *namn* man ville ha i sina spalter, vännerna till stöd och rabulismen till moralisk förkrosselse. Det anmärkningsvärda förhållandet, att namnet saknas under denna dikt, som intogs just i prenumerations-tiden, kan möjligen bero helt enkelt därpå, att det bortfallit vid tryckningen och möjligen därpå, att Tegnér's själfkritik önskat dikten anonym. Med den sjunkande diktarkraften under skaldens senaste år hade icke den förr ständigt vakna själfkritiken slumrat in. Den gjorde det tydligt under sjukdomen, också i de friska mellanperioderna, då Tegnér planlade tryckningen äfven af sina obetydligaste tillfällighetsvers, men den återkom med hälsan. Med föga af hvad han på 40-talet skrivit tycks han ha varit nöjd, och manuskripten till de enskilda dikterna från denna tid äro nästan alltid många. Af Kronbruden, Återkomsten till Hembygden, Onar och Kalliope o. a. har han åtminstone haft fyra handskrifter hvar, och ingen af dessa offentliggjordes. Strängast visade han krafven på sig själf, då han just vid denna tid beslöt att uppge den plan om utgifvandet af sina samlade dikter, som han länge hyst och till hvilken han gjort vidlyftiga förarbeten. I det nämnda brefvet till Beskow af d. 23 aug. 1841 uttalar han för första gången sannolikheten af att afsikten skulle inhiberas. Det är då heller icke oförklarligt, om han icke för en större all-

mänhet velat vidkännas denna lilla dikt. Det hade kanske inneburit en underskattning, om han af estetiska skäl velat fränsäga sig faderskapet, men för den, som en gång utslungat och ännu icke var helt främmande för parollen: "en evig längtan är ej sången, den är en evig seger blott", kunde det finnas andra grunder. Att dessa icke räckt till för dikter sådana som Nyåret och Mjeltsjukan är mycket naturligt, men under dessa år ansåg Tegnér sig kanske tvungen att genom noggrann själfkontroll hindra spridningen af de på sina håll ofta upprepade ryktena om "den sjuke skalden".

I hvarje fall står det hittills fast, att Tegnér under hösten 1841 utlofvat och planlagt en dikt till något decembernummer af Svenska Biet s. å. Vidare är det tydligt, att om löftet infriades, så skedde detta med Nattvandraren (därför att ingen annan dikt kan misstänkas vara den sökta), som alltså vore författad af Tegnér och författad under de sista månaderna af år 1841. Vill man närmare bestämma tiden för diktens fullbordande, så måste denna sättas rätt sent, december eller slutet af november, dels därför att Tegnér annars icke torde ha haft något emot att tillmötesgå Beskows begäran om att få dikten redan i november, dels därför att Hundstjärnan, Sirius, som omnämnes i r. 5, knappast kan ha synts förr än i slutet af november. Raden ifråga behöfver ju dock icke med nödvändighet fattas bokstafligt.

De resultat, man kan draga ur den offentliggjorda delen af Beskows och Tegnérs inbördes korrespondens, torde kunna fullständigas vid en eventuell framtida och mera omfattande utgifning af denna. Som de nu föreligga, ge de i hvarje fall ett säkert stöd åt den estetiska impression, som omedelbart hänför dikten till Tegnér. Man har dock att i möjligaste mån bringa också denna på formler, att ange dess betingelser och dess gripbara fakta. En sådan argumentering kan icke bli bindande för alla, den förmår endast vända sig till dem, som äro förtrogna med Tegnérs stämningar och uttryckssätt.

Att Nattvandraren, om den är skriven af Tegnér, är författad i slutet af år 1841, är nyss konstateradt. Man har då närmast skyl-

digheten att fastställa dess likhet med de dikter af Tegner, som veterligen äro skrifna vid denna tidpunkt. Man kan med någon visshet påstå detta endast om en, Återkomsten till hembygden.

En datering på ett manuskript af denna dikt anger, att den ursprungligen härrör från 1804 eller september 1802. Den senare dateringen är med blyerts öfverskrifven den förra, 1804. Riktigheten af denna anteckning kan icke bevisas, och skaldens minne kan ha svikit honom i detta fall som bevisligen i många liknande. I hvarje fall finns dikten i en handskrift från skaldens tidigare år, som af stilen att döma torde härröra från 1815 eller åren närmast förut. Dikten har här nio strofer, meddelade i professor E. Wrangels bok om Tegnérskas släktminnen och ungdomsbilder. En subtil analys skulle kanske vilja visa, att denna niostrofiga dikt icke hänger riktigt samman och ge skäl för skaldens påstående, att någon del af dikten funnits redan år 1802. För härvarande syfte är det nog att nämna, att endast de fyra första af Jubelfestupplagans fjorton strofer i någotsånär igenkännlig form återfinnas i denna tidigare version, alltså just de, som i början af år 1841 trycktes i Svenska Biet. Dessa fyra strofer ha emellertid ingenting att göra med det för dikten i dess helhet specifika, och utan att känna texthistorien märker man lätt, att de icke äro skrifna samtidigt med de andra.

När äro de öfriga tolf stroferna (två äro utelämnade i Jubelfestupplagan) skrifna? Af de fyra handskrifterna från senare år äro tre, däribland den uppenbarligen tidigaste, daterade 1841. En är daterad November 1840 under texten (senare öfverstruket) och under titeln 1802. Dateringen 1840 är troligen oriktig och senare tillsatt genom minnesfel. En fullständigt liknande och antagligen samtidigt utförd afskrift af Pantheismen bär samma datum, säkert med ännu mindre rätt, därför att Pantheismen af rent psykologiska skäl bör vara skrifven efter "Återkomsten". Orsaken till den felaktiga dateringen af Återkomsten till hembygden är antagligen den, att Tegnér under sjukdomstiden i Slesvig, i november 1840, utfört någon afskrift och retuschering af ungdomsdikten, som han troligen jämte en mängd andra manuskript medfört utrikes. Det är åtminstone sannolikt, att denna retuscherade dikt var den, som i januari 1841

infördes i Svenska Biet. På feldatering i ofvannämnda fall tyder också det förhållandet, att den så daterade dikten bär en titel, som troligen är senare tillkommen än diktens i Svenska Biet. Den senare heter nämligen, liksom manuskriptet från tidigare år, *Återkomsten till min Hembygd*. Också det tidigaste af manuskripten från 1841 bär denna titel. Det manuskript, som daterats November 1840, heter däremot *Återkomst till Hembygden*, alltså en öfvergång till den sista formuleringen *Återkomsten till Hembygden*. Man antar dessutom knappast om en skald af Tegnér's rang och också i poesien sanningskära natur, att han skrifvit en dikt så detaljerad som denna utan direkt verklighetsunderlag. Ett sådant erbjöd sig för honom, då han i slutet af augusti 1841 besökte sin hembygd. Den 15 augusti ankom han till Karlstad,¹ och brevet till Beskow af den 23 augusti är skrifvet från Råmen. Utvidgningen och omändringen af den första Återkomsten torde alltså vara företagen eller åtminstone planlagd under denna vistelse på Råmen, alltså ungefär samtidigt som eller något tidigare än Nattvandrararen antagits vara skrifven.

Det öfverensstämmer härmed, att ingen af Tegnér's dikter visar större likhet med Nattvandrararen än denna.

Den stämning, som genomgår Återkomsten till hembygden, kan man närmast bestämma som en djup villrådighet. Den visar sig också däri, att skalden byggt upp dikten på ett fragment med helt annat innehåll än det han sedan ville uttrycka. Däraf de oupplösliga kontroverser i dikten, som tydligast visa sig vid en jämförelse mellan t. ex. stroferna 3 och 6 af Jubelfestupplagans text.

Sådan dikten nu föreligger, har den emellertid sitt egentliga intresse från och med strof 5. Det är en ny lifssyn, som här vill tränga sig fram, den i hvilken dikten förlorar sin plats och *diktaren* därmed de rottrådar, som binda honom vid tillvaron. Världen har mist sin glans och lifvet den vackra illusionen. Solnedgångarnas

¹ Svenska Biet för d. 23 aug. har härom klippt följande notis: *Carlstad den 18*. Nationens älskade och beundrade skald samt hans födelsebyggds stolthet, Herr Biskopen och Kommendören Tegnér, som på 13 år ej besökt Wermland, ankom hit till Carlstad förliden Söndag och vistas här ännu samt gästar hos Hr Biskop Agardh. Hr Biskop Tegnér åtföljes af sin Fru och en Dotter. Alla glädja sig här åt hans återvundna helsa.

praktvisioner bli optiska fenomen, himlens nattliga silfversaga blir en stjärnkarta,¹ kärleken blir naturdrift, och dryaderna fly ur träden.² För den, som i den grad som Tegnér varit genomdränkt af platonism, endast mera poetiskt betonad än Platons, för den som i så många af tillvarons fenomen sett sköna idéers återglans, blir denna nyktra empiriska syn med nödvändighet tom och torr. Den ryckte undan en jordgrund att stå på och ledde in i en värld, där skalden måste känna sig som främling. Smärtan öfver fallet och inspirationens flykt tar sig sitt egentliga uttryck i denna dikt, den teoretiska omsvängning, af hvilken stämningförändringen motsvaras, hade vid flera tillfällen visat sig. Redan då Tegnér 1840 på klingande meter sjöng prosan sitt lof, förebådade han stämningen, och då han senare i olika bref skarpare än förut uttalade sitt förakt för diktens onyttiga flärd och ville vända sig till studiet af filologi eller naturvetenskap, behärskades han af den åskådning, han i Återkomsten till hembygden ryggar tillbaka för. Han var också vid denna tid gripen af melankoli och mjältsjuka, och hans konstitution var klen. Han tycktes ha svårt att finna sig tillrätta efter hemkomsten från Slesvig, han uppkastar plan efter plan, men fullföljer ingen, de dikter han skrifer ändrar han och ändrar, men är ändå icke nöjd. Han tycks däremot icke ha tänkt på döden under tiden närmast efter 1840, snarare på år af arbete och okända mödor (jfr Nattvandraren, r. 17—18). Det var icke förtviflan han behärskades af, det var oro och trötthet.

Det är samma stämningar, som brädda dikten Nattvandraren, oron och tröttheten, mera djupa och medvetna än i Återkomsten, men också med en strimma fastare mod i resignationen. Den obetydliga differensen kan bero på att stämningen fördjupats under den eller

¹ I en version finnes denna strof:

Ännu som förr Selene sorgsen ilar
 en dagens enka, hvitklädd i sitt skir.
 Den sköna sagan, tryckt med silfverstilar
 är nu en karta, Gud vet hvad hon blir.

² Stämningen och beskrifningen i några strofer af Återkomsten till hembygden äro f. ö. nära släkt med åtskilligt i Schillers *Die Götter Griechenlands*. Jfr t. ex. strof 3 i denna dikt.

de allt dystrare höstmånader, som enligt antagandet förlupit mellan dikternas affattande. Också Nattvandrarens författare "famlar i dunklet" (r. 5) och söker bland massor af små ljus den strimma, han kan följa (r. 11—12). Han söker förgäfves "hitta hem" (r. 16), liksom skalden i Återkomsten känt sig hemlös i hembygden. Eos har kört fast och tappat sin gyllne tygel i Nattvandrarens (r. 13—14), solnedgången har förlorat sina färger och mytologien sin innebörd i Återkomsten (stroferna 5 och 13).

Rytmen i bägge dikterna är densamma och tonen samma jämna, lugna och resonerande, som är typisk för Tegnér's alstring under de senare åren. I ett bref till Brinkman från början af 1843 uttalar Tegnér sin obekantskap med inspirationen som någon slags särskild själsförmögenhet, en yra eller något öfvernaturligt. "Väl har jag erfarenhet af en högre liflighet och verksamhet i alla själsförmögenheter, fantasi, associationsgäfva, förstånd o. s. v. — men icke kan jag påminna mig, att detta tillstånd ej alltid varit förenadt med klart medvetande".¹ Det är dock obestridligt, att om inspirationen som yra eller rus någonsin framträdtt i dikt, så är det hos den skald, som skrifvit Prestvigningen, Skaldens morgonpsalm och Sång till solen. Det citerade brefvet i sitt bestämda afböjande af all inspiration har större samband med Tegnér's senare diktning, där anslaget nästan aldrig väcker uppseende och där versernas ström flyter jämn och bred för att endast här och där stiga till de brusande höjder den var mäktig. Där finns ibland lakuner och döda punkter, som man knappast någonsin skall finna under den period, hvars ståtligaste resultat samlats i diktsamlingen af 1828. Hans diktning fick samtidigt drag af en kärf och åskådlig realism, som då han i en version af Återkomsten talar om den flod, som "stoppar — i säck sin pipa nu med bruten klang". I alldeles samma stil är uttrycket i Nattvandrarens om lanternan med dank (r. 7—8), och det senare har också en svag antydning af den burleska munterhet, som Tegnér kunde tillåta sig också i de allvarligaste dikter.

¹ Hela denna afdelning i Tegnér's bref (*Jubelfestuppl.*, bd VI, sid. 371—372) utgör en återklang af Sokrates' tal om inspirationen i Platons dialog Ion. Det grekiska ord Tegnér använder för att beteckna inspirationen, den konstnärliga yran, *μωσα*, är hämtadt från en annan af Platons dialoger, Faidros, där det fått bl. a. denna betydelse.

Rytmen i Återkomsten och Nattvandrararen återfinnes i de likaledes under dessa år skrifna dikterna Pantheismen och Till Karl Johan. Pantheismens ytterst intima samband med Återkomsten kan icke förbises, och en strof som följande skulle kunna stå både i denna och i Nattvandrararen:

Se ut hur alla mina lunder gulna
och alla blommor i min dal dö hän,
och mörka tankar vandra under kulna
höstskyar och inunder nakna trän.

De första stroforna af Pantheismen utgöra en omskrifning af Återkomsten, men sedan löses konflikten från denna dikt i harmoni och hopp. Pantheismen bör alltså vara skrifven senare, kanske någon af höstarna 1842 och 1843. Det senare år troligt dels därför att den publicerades i november 1843, dels på grund af dess samband med dikterna vid Vexjö gymnasii jubelfest 1843. Dateringen på ett manuskript, November 1840, kan häntyda på en planläggning af dikten eller någon af dess delar.

Det återstår att gå Nattvandrararens text in på lifvet för att undersöka dess samband med Tegnér's stämningar och uttryckssätt i allmänhet.

Nattstämningen är för Tegnér intimt förbunden med känslor af melankoli och dysterhet. Nyåret och Mjeltsjukan äro nattvisioner liksom Ynglingens sotsäng och Afskedet i Frithiof, och äfven Stjernerången biktar sitt vemod för natten. Det sammanhänger härmed, att Tegnér's mest strålande tro och förhoppning diktade solhymner. — Stjernerången har också bilden af den "tröttade vandrarn", som också i många andra dikter symboliserar oro och rastlöshet.

De direkta öfverensstämmelserna i fraseologien mellan Nattvandrararen och Tegnér's diktning i allmänhet äro icke stora, hvilket också vore onaturligt för en så kort dikt. Detta hindrar icke, att flere uttryck på ett odefinierbart sätt afslöja sig som otvetydigt tegnér'ska.

Ett sådant är uttrycket himlens lykta i r. 3, som också i dikten inför den för Tegnér så utomordentligt typiska tonen af öfverlägsenhet gentemot sig själf och det djupast kända, af skämt i sorgen och kritiskt löje i smärtan, af afsmaken för att beklaga sig och lusten att i öden och vidrigheter häfda sin innersta naturs oberoende. Det var knappast skepsis detta och knappast själfironi à la Heine — på Tegnér's själfaktning kan man i längden icke misstaga sig; det var snarare en önskan att aldrig bli helt gripnen, att stå öfver också det, som sände en järnklo djupast in i själen. Tegneriderna kunde härma mycket och i många tonarter, men aldrig konsten att på en gång vara faun och Apollo. Endast de största kunna stå kvar på jorden och nå upp till skyn. Icke heller den skylande tonen i denna dikt kan förtaga intrycket af den djupa disharmoni, ur hvilken den sprungit fram, eller dölja kampen bakom slutstrofens manliga allvar.

R. 4 bör gifvetvis syfta på Tegnér's öfvergång till konservatismen, som han för en gångs skull ansåg sig kunna ta légert.

Uttrycket "Hundens stjärna" i r. 5 torde vara det minst tegnér'ska i dikten. Den sortens bestämningar voro honom främmande, men det grekiska språkbruket, från hvilket namnet hämtats, kan i detta fall ha inspirerat honom. Kanske vill man dessutom se i uttrycket ett prof på den nya realism hos Tegnér, som redan behandlats.

Det tegnér'ska i uttrycket om lanternan och danken (r. 7—8) har nyss påvisats.

R. 9: fästets tusen lampor är ju ett i poesi vanligt uttryck. För fullständighetens skull bör nämnas, att Tegnér i dikten I Kronobergs ruiner om månen har "quällens matta lampa".

R. 13—14 om Eos har behandlats.

R. 15: Det bibliska "Hvad lider natten, väktare?" har Tegnér förut i Mjeltsjukan: "Säg mig, du väktare, hvad natten lider?" Uttrycket har i detalj samma betoning, stämning och innebörd i båda dikterna, helt skild från den, i hvilken det användts t. ex. hos Bellman eller Franzén.

Stämningen i r. 17—18 har nyss visats vara lika med den, i hvilken Tegnér planerade en mängd studier och företag under åren närmast efter hemkomsten från Sleswig.

Dödsföreställningen är icke aktuell, men resignationen samlar sig som i en tung droppe i tanken på vandringens slutmål i r. 20: "All väg bär hemåt, som till grafven bär". Föreställningen är ju allmänt kristlig och kan sträcka sig vidare än så, men för Tegnér, som aldrig tröttnat att i dikter, bref och tal använda liknelsen om människan som ett tidens hittebarn, bestämdt att först hinsides träffa sin fader, hade orden en särskild realitet.

Yttre och inre grunder bestyrka alltså det intryck, som vid läsningen af dikten för tanken på Tegnér. Ett ytterligare skäl att tro honom vara författaren har man i svårigheten att föreställa sig någon annan upphofsman till den. Den speciella stämning af mörkt resignerad bitterhet, som dikten närmast rymmer, afgränsar redan antalet kandidater betydligt. Någon af tegneriderna¹ kan man icke tilltro dikten. Den är för att vara författad af Tegnér tvifvelsutan icke betydande, men den är icke något famlande försök, och den är icke efterklang.

¹ Ett anmärkningsvärdt exempel på förväxling af Tegnér's och hans efterföljares poesi kan nämnas. I *Jubelfestupplagan* bd 2, sid. 478 ingår en graf-dikt, betitlad N. v. Rosenstein. Samma dikt under titeln Till J. O. Wallin vid N. v. Rosensteins Graf står att läsa i BERNHARD VON BESKOW'S *Witterhetsförsök*, 2:a uppl. 1829 samt obetydligt omändrad i 3:e uppl. 1862. Båda dessa upplagor äro utgifna af Beskow själf, och han har tydligen författat dikten. Förväxlingens upphofsman är BÖTTIGER, som funnit dikten i en tidning 1824 och i sin minnesteckning af Rosenstein (*Svenska akademien's handlingar*, del 52, 1877) anförde den såsom Tegnér's. På denna grund intogs dikten i Jubelfest-upplagan; i föregående Tegérupplagor saknas den.
